

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 8580 van 12 maart 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 oktober 2005 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 26 mei 2005, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 28 juni 2005 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot voorlopig uitstel van de beslissing inzake de aanvraag tot vestiging met het oog op bijkomend onderzoek.

1.3. Op 24 oktober 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 21 november 2005 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

In toepassing van artikel 45 § 7 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 () betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 26/05/2005 geweigerd (...)*

REDEN VAN DE BESLISSING: (2)

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Uit het administratief verslag dd. 13/09/2004 en het verslag dd. 23/10/2005 (P.V. AN.55.LB.096824/2004-GF en P.V. AN.22.LB.16983/2005) van de lokale recherche van de politie van Antwerpen blijkt dat betrokkene gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit om zich in België te vestigen. Op basis van deze valse identiteit vroeg betrokkene op 25/08/2003 de vestiging aan als werker en bekwam deze op 30/01/2004.

*In toepassing van artikel 7-3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken

2.2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2.1.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad, daar uit twee verslagen blijkt dat hij gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit om zich in België te vestigen. Ook de toegepaste reglementaire bepalingen worden vermeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Of de wetsbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (R.v.St., nr. 169.299, 22 maart 2007). De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven (R.v.St., nr. 121.730, 16 juli 2003), de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat nergens wordt verantwoord waarom een inbreuk op de strafwetgeving de openbare orde zou schaden. De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker niet kan stellen onwetend te zijn van het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, aangezien hij dit motief uitgebreid bespreekt en betwist in zijn verzoekschrift.

2.2.1.2. De grieven inzake de correctheid van de gegevens die de beslissing onderbouwen dienen onderzocht te worden in het kader van een mogelijke miskenning van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Waar verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissing slechts gebaseerd is op een vermoeden en dat een vermoeden niet kan beschouwd worden als een geldige reden om de vestiging te weigeren merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers, in de bestreden beslissing geenszins melding gemaakt van enig vermoeden doch er wordt duidelijk verwezen naar het gedrag van verzoeker en het feit dat processen-verbaal werden opgesteld wat betreft het gebruik van een valse identiteit. Verzoeker erkent bovendien de realiteit van deze feiten en geeft zelfs uitdrukkelijk aan dat hij voor deze feiten ook effectief veroordeeld werd wegens valsheid in geschriften. De afleidingen die verzoeker maakt uit de verkeerde lezing van de bestreden beslissing zijn niet dienend. De Raad benadrukt verder dat uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat het gedrag van een vreemdeling primordiaal is om vast te

stellen of deze vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dat de wetgever niet bepaald heeft dat het gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid enkel kan afgeleid worden uit veroordelingen. Er wordt trouwens door verzoeker nergens geduid op basis van welke rechtsregel of op basis van welk rechtsbeginsel verweerder geen rekening zou mogen houden met processen-verbaal, ongeacht of deze nu al dan niet reeds aanleiding gaven tot een strafrechtelijke veroordeling (R.v.St., nr. 118.889, 30 april 2003).

Verzoeker stelt nog dat hij slechts veroordeeld werd voor een relatief licht misdrijf, dat er tal van verschonende omstandigheden waren, dat een milde straf werd uitgesproken en dat de omstandigheden waarin hij verkeerde op het ogenblik van het gebruik van de valse stukken anders waren. Hij meent daarom dat hij nooit enig gevaar heeft uitgemaakt voor de openbare orde. Het loutere feit dat verzoeker de feiten anders wenst te appreciëren en deze feiten wenst te minimaliseren is geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker erkent de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en de Raad merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat een vreemdeling poogt om de immigratiewetgeving te omzeilen door gebruik te maken van een valse identiteit te besluiten dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Inzake de kritiek van verzoeker met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 3°; 20; 21, § 3, 2°, en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 45, § 7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.2.1. Verzoeker stelt dat een aanvraag op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet geenszins een kort verblijf voor ogen heeft en dat hij integendeel, door de aanvraag tot vestiging van rechtswege toegelaten wordt tot een verblijf van vijf maanden dat in het gunstige geval wordt gevolgd door een definitief verblijf. Hij stelt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet van toepassing is, daar deze bepaling enkel vreemdelingen in kort verblijf betreft.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een dubbele rechtsgrond is opgenomen: er wordt immers niet enkel verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, doch evenzeer naar artikel 45, § 7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Deze laatste bepaling volstaat op zich om de bestreden beslissing, in rechte, te onderbouwen. Voorts dient er op te worden gewezen dat in artikel 7 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat een vreemdeling die niet tot een verblijf van meer dan drie maanden is toegelaten of gemachtigd of die niet werd toegelaten zich in het Rijk te vestigen het bevel kan gegeven worden om het land voor een bepaalde datum te verlaten. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet toegelaten wordt zich in het Rijk te vestigen, zodat niet kan ingezien worden waarom niet in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zou kunnen besloten worden tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2.2. Verzoeker spreekt zichzelf tegen wat betreft de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. In zijn eerste middel stelt hij immers dat de bestreden beslissing onwettig is omdat zij gebaseerd is op een vermoeden en in zijn tweede middel stelt hij dat zij onwettig is omdat zij slechts gebaseerd is op een veroordeling. Onder verwijzing naar de bespreking van het eerste middel dient te worden herhaald dat het bestuur uitdrukkelijk heeft verwezen naar het gedrag van verzoeker - zodat blijkt dat het gedrag dus werd in aanmerking

genomen - en dat het niet kennelijk onredelijk is om gelet op het feit dat verzoeker gebruik maakte van valse stukken en hij er blijkbaar alles aan doet om, met miskenning van de democratisch tot stand gekomen immigratieregels, toch in het Rijk te kunnen verblijven, te besluiten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Het ernstig en actueel karakter van de bedreiging van de schending van de openbare orde kan voorts afgeleid worden uit de aard van de feiten die zijn weergegeven in de bestreden beslissing.

2.2.2.3. De schending van de artikelen 20 en 21, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig aangevoerd worden, nu deze wetsartikelen betrekking hebben op vreemdelingen die onderworpen worden aan een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting en ten aanzien van verzoeker niet tot een dergelijke maatregel werd beslist.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.